

[Hølge Sander]

Christian« eventuelt efterfulgt af »Der er et yndigt land« bør anvendes som dansk nationalsang ved »officielle lejligheder såsom kongebesøg, flådebesøg og højtideligheder, der overværes af medlemmer af den danske regering«. Danmarks Olympiske Komité holder sig i øvrigt også til kongesangen.

Praksis har imidlertid skabt forvirring, og spørgeren vil henstille, at man enes om én nationalsang, og det bør efter spørgerens mening være »Der er et yndigt land«.

Svar (1/4 86):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det er et historisk faktum, at vi har to nationalsange, og at den ene tillige er kongesangen. Men når orkesteret spiller den ene og publikum samtidig synger den anden, skurrer det i ørerne, og det vil jeg gerne medvirke til at undgå.

Det står fast, at »Kong Christian« er den nationalsang, der benyttes ved statsbesøg, flådebesøg, militære sportsstævner og andre officielle lejligheder, hvor det drejer sig om møder mellem staterne eller regeringerne. Sportskampe i udlandet er noget andet. Her kan man vælge. Og jeg mener, at man så må spørge: hvad støtter holdet bedst?

Ifølge pålidelige oplysninger foretrækker cykelbanen i Ordrup »Kong Christian«. Som anført i spørgsmålets begrundelse gælder det samme Danmarks Olympiske Komité. Jeg mener ikke, at man skal prøve at gennemføre, at én og samme nationalsang anvendes ved alle mulige sportsstævner, men at arrangørerne selv bør bestemme. Når det er således, at »Der er et yndigt land« harmonerer bedre med fodbold, kan jeg ikke se, at der er noget i vejen for at anvende den ved fodboldkampe.

De retningslinier til ambassaderne, som omtales i begrundelsen, er i og for sig rummelige nok. Men for at undgå enhver tvivl bliver det nu præciseret over for ambassaderne, at når de bliver spurgt om, hvilken nationalsang der bør anvendes ved sportsbegivenheder, kan de svare, at de pågældende sportsgrene selv må vælge.

Spm. nr. S 858

Til *socialministeren* (19/3 86) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Er ministeren indstillet på at udvide adgangen til dispensation efter § 64, stk. 1, i lov om erstatning til besættelsestidens ofre, således at den også gælder for søfolk, der under 2. verdenskrig har pådraget sig varige men som følge af internering og tilbageholdelse?«

Begrundelse

Under 2. verdenskrig befandt der sig ca. 80 danske søfolk i Shanghai. Søfolkene var på grund af krigen strandet som følge af sænkning, torpedering, bombning, minesprængning eller opbringning af det skib, de var forhyret på.

Disse ca. 80 søfolk fik af det daværende danske generalkonsulat til mad og ophold udbetalt et beløb, som kun havde til formål, at søfolkene skulle kunne overleve på den for den danske stat billigst mulige måde.

I de 5½ år, interneringen eller tilbageholdelsen varede, døde da også 10 søfolk af sygdom og underernæring. Nogle af de søfolk, der har overlevet, søger nu om erstatning i henhold til § 64, stk. 1, i lov om erstatning til besættelsestidens ofre, men har fået afslag, uanset at der er tale om følger af virkninger af tilbageholdelsen i Shanghai.

Svar (26/3 86):

Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår, at det drejer sig om ca. 80 danske søfolk, der under 2. verdenskrig var strandet i Shanghai som følge af sænkning, opbringning og liggende af det skib, som de var forhyret på.

Jeg kan oplyse, at det er en betingelse for at opnå erstatning efter lov om erstatning til besættelsestidens ofre, at den begivenhed, på hvilken retten til erstatning støttes, er sket her i landet. Efter § 64, stk. 1, i lov om erstatning til besættelsestidens ofre kan erstatningsrådet dispensere fra denne bestemmelse, når omstændighederne taler derfor. I praksis kræves, at der har været tale om en særlig indsats fra den pågældende. Det er således ikke tilstrækkeligt, at der kun har foreligget forhold, der alene har været en følge af krigstilstanden.

Jeg finder det rimeligt, at erstatning efter lov om erstatning til besættelsestidens ofre ydes efter de retningslinier, der hidtil har